

18 Μαρτίου 2020

Στον πόλεμο οι εκκλησίες ήταν ένα καταφύγιο για όλους... τώρα πεθαίνεις στη σιωπή και σε θάβουν στη σιωπή

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\) / Υγεία και ιατρικά θέματα](#)

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ περιγραφή της ζωής στη Λομβαρδία της Ιταλίας από την βετεράνο δημοσιογράφο της RAI Μόνικα Ματζιότι

“Αυτές τις μέρες στην Ιταλία πεθαίνεις στη σιωπή και σε θάβουν στη σιωπή. “
(....) Τώρα βρίσκομαι έγκλειστη σε ένα μέρος όπου ο χρόνος έχει παγώσει. **Όλα τα μαγαζιά είναι κλειστά**, εκτός από τα μπακάλικα και τα φαρμακεία. Όλα τα εστιατόρια και τα μπαρ έχουν σφαλισμένα ρολά.

Κάθε ίχνος ζωής έχει εξαφανιστεί. Οι δρόμοι είναι εντελώς άδειοι, **απαγορεύεται ακόμη και να κάνεις μια βόλτα**, εκτός και αν έχεις πάνω σου ένα πιστοποιητικό που να εξηγεί στις αρχές για ποιο λόγο έχεις βγει από το σπίτι.

Τώρα, οι παλιές, ξύλινες πόρτες όλων των μικρών εκκλησιών σε όλα τα χωριά είναι κλειστές. Οι ηλικιωμένοι εδώ στη Λομβαρδία θυμούνται ότι ακόμα και **στον πόλεμο οι εκκλησίες ήταν ένα καταφύγιο για όλους**, ένα μέρος για κοινή ανακούφιση. Τώρα **η ιδέα ότι ακόμα και οι κηδείες δεν μπορούν να τιμηθούν προκαλεί μεγαλύτερη αγανάκτηση.**

Αυτές τις μέρες στην Ιταλία **πεθαίνεις στη σιωπή και σε θάβουν στη σιωπή.** Και **η σιωπή είναι παντού.** Επειδή αυτός είναι **ένας βουβός πόλεμος:** χωρίς βόμβες, χωρίς πυροβολισμούς, χωρίς κραυγές. Χωρίς αυτοκίνητα, χωρίς μηχανάκια, χωρίς παιδιά να παίζουν στους δρόμους.

Προς το παρόν, τα πάντα είναι εντελώς ακίνητα έξω από το παράθυρό μου. Οι ήχοι των ασθενοφόρων σπάνε τη σιωπή από στιγμή σε στιγμή. Στη Ιταλία, **εάν δεν είσαι στη μάχη με τον ιό, κρατάς την αναπνοή σου. Και περιμένεις**

